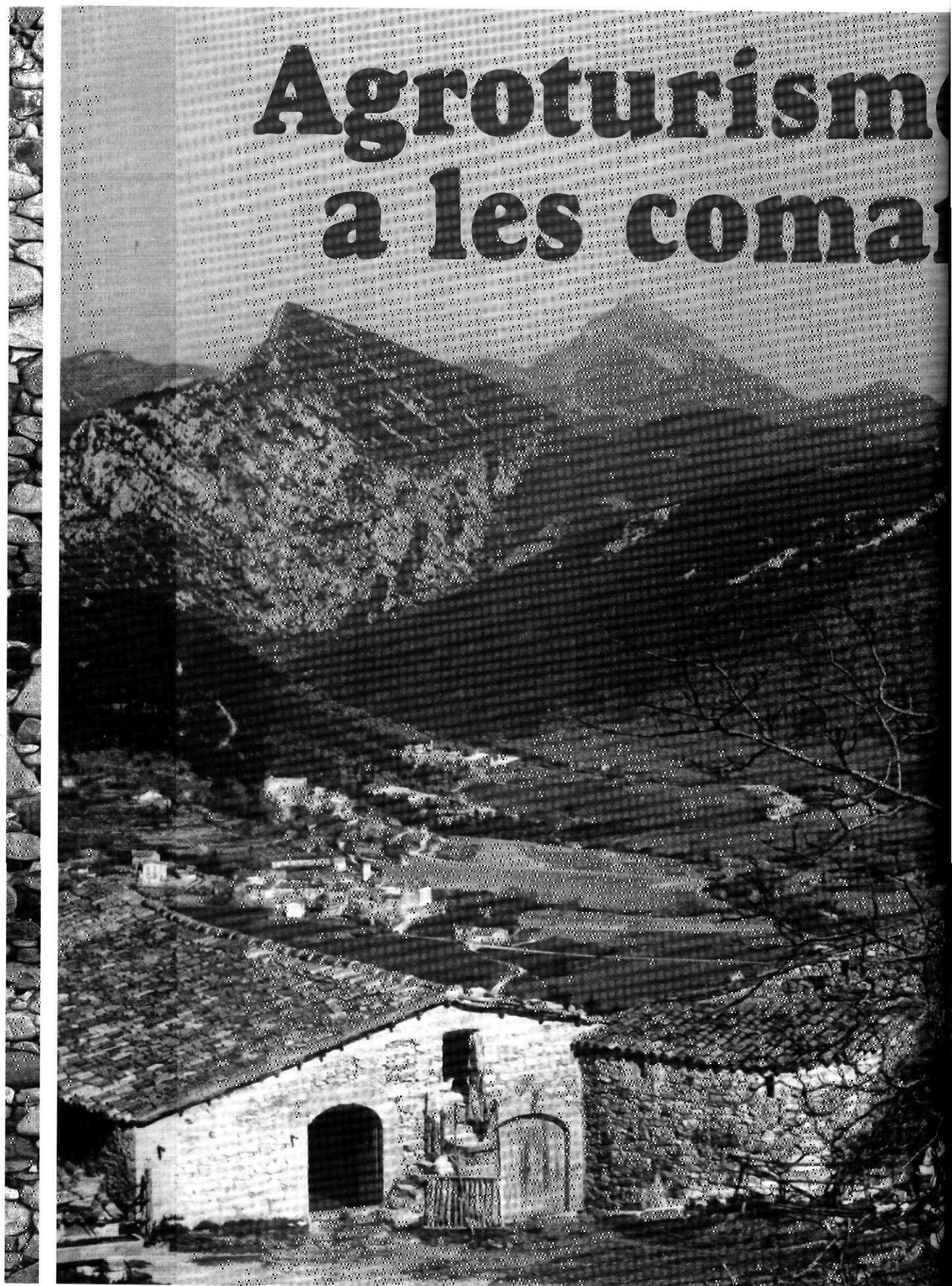

Agroturisme a les comarques

El turisme rural a Girona

L'interès pel turisme rural és una tendència relativament recent al nostre país. En altres països, principalment de l'Europa del Nord, l'interès pel desenvolupament d'aquesta forma de turisme s'inicià ja fa molts anys, a la dècada dels cinquanta.

Les principals causes d'aquesta atenció actual, estesa per quasi tots els restants països d'Europa, són de dos tipus. Per un costat la conflictiva situació del món rural, conseqüència de l'aplicació de la reforma de la Política Agrària Comunitària (PAC), i per altre costat les noves tendències en la demanda turística, que tendeixen cada vegada més a cercar un producte més autèntic, més lligat a l'entorn, més actiu, etc. Aquesta situació configura una demanda creixent del turisme rural i l'agroturisme.

A Catalunya en general, i molt especialment a les comarques de Girona, el potencial per al desenvolupament del turisme rural és molt elevat. Existeixen una gran quantitat de recursos, tant naturals com culturals, paisatgístics, etnogràfics, humans, agraris, etc. que constitueixen la base del turisme rural. A més, especialment les comarques de Girona, gaudeixen a més d'una òptima localització, a causa de la seva excel·lent situació respecte a dos mercats emissors molt importants: Barcelona i Europa.

Actualment, i a causa del retard respecte a Europa, el nivell de desenvolupament del turisme rural a Espanya és, amb algunes excepcions, en general força incipient. El creixement que està tenint, però, tant per part de l'oferta com de la demanda és molt elevat. Evi-

dentment aquest està en funció en molt bona part del suport rebut en cada cas per les diferents comunitats autònomes.

Catalunya en general està caracteritzada igualment per una forta dinàmica, però a l'igual de la major part de comunitats autònomes d'Espanya, es troba amb una sèrie de conflictes. Molts són derivats del fet de trobar-se encara en una fase inicial quant a definició i creació de l'oferta, i també mancar un projecte global de desenvolupament.

És, per tant, necessari adoptar una política activa i clara respecte al turisme rural, si volem treure el millor partit dels recursos disponibles existents i del bon moment present respecte a la demanda.

El desenvolupament desordenat del turisme rural pot portar també a desequilibris en certes àrees rurals. És necessari que el turisme rural actuï com a dinamitzador socio-econòmic de la població rural, però mantenint alhora els valors del medi natural i els sistemes culturals tradicionals. Cal considerar el turisme rural dins el model anomenat de desenvolupament local o sostingut, segons el qual cal basar aquest en tres eixos principals: la necessitat de la diversificació econòmica de l'economia local, la utilització dels recursos propis i la seva correcta gestió, que garanteixi el seu manteniment, i la participació de la població local.

En definitiva, cal considerar sempre un desenvolupament pensant en les generacions futures, i que el futur a llarg termini del turisme rural depèn en gran mesura de la forma com s'organitzi i s'integri en el territori i en les societats rurals.

EMPAR VAQUÉ I BOIX

dossier